

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תנט
ערב שבת קודש פ' בחוקותי [באה"ק: במדבר],
מבה"ח סיון ה'תשפ"ב

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ב שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ומאה ועשרים שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

התשוקה והגעגועים לגאולה כמו לקבלת התורה / ב' קטעי שיחות לנשי ובנות ישראל

זמן הגאולה

7

כאשר כל בני ישראל יתאספו ויכריזו "משיח נאו" ... / הזמן הנוכחי באור הגאולה

ניצוצות של משיח

10

כאשר יהודי רוצה באמת את הגאולה - היא באה מיד! / פתגמים בעניני גאולה ומשיח

המעשה הוא העיקר

11

ביכולתו לפעול שהגאולה תבוא היום / הוראות למעשה בפועל

כתב יד קודש

14

שיהי' "דינער" מלא בדינרים... / צילום נדיר מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ לשיחת ש"פ בהו"ב התשמ"ג

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

התשוקה והגעגועים לגאולה כמו לקבלת התורה עד שסופרים את הימים...

בעמדנו בימים שבין "זמן חרותנו" ל"זמן מתן תורתנו" צריכה להיות הוספה מיוחדת בפעולתן של נשי ישראל שבדורנו זה בהכנה ל"חרותנו" ו"מתן תורתנו" בתכלית השלימות - בגאולה האמיתית והשלימה ● ביחד עם התשוקה והגעגועים לקבלת התורה עד שסופרים את הימים מתי יהי' כבר זמן מתן תורתנו, מוסיפים גם בהתשוקה והגעגועים להגאולה, שסופרים את הימים והשנים והדורות שנמצאים בגלות, וצועקים "עד מתי" ● קטעים משיחות כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א לנשי ובנות חב"ד תחינה - סעיף א': משיחת כ"ח אייר ה'תש"א (בלתי מוגה). סעיפים ב-ג: משיחת כ"ה אייר ה'תש"נ (מוגה)

האחרון של הגלות (ודור הראשון של הגאולה), דורנו זה, הוא הגלגול של הדור שיצא ממצרים - שבזה מודגש יותר הקשר והשייכות שבין נשי ישראל הצדקניות שבזכותן יצאו ממצרים, עם נשי ישראל הצדקניות שבדורנו זה שבזכותן תהי' הגאולה האמיתית והשלימה.

ולכן, בעמדנו בימים שבין "זמן חרותנו" ל"זמן מתן תורתנו" צריכה להיות הוספה מיוחדת בפעולתן של נשי ישראל שבדורנו זה בהכנה ל"חרותנו" ו"מתן תורתנו" בתכלית השלימות - בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יהי' החידוש האמיתי דמתן

א. דובר כמ"פ שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

ובענין זה יש שליחות מיוחדת לנשי ובנות ישראל - כמבואר במדרשי חז"ל שכשם שהגאולה ממצרים היתה בזכות נשים צדקניות שבאותו הדור¹. כך תהי' הגאולה העתידה בזכות נשים צדקניות שבדורנו זה². ובפרט ע"פ המבואר בכתבי האריז"ל³ שדור

1) סוטה י, רע"ב.

2) ראה יל"ש רות רמז תרו בסופו: "אין הדורות נגאלין אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור".

3) שער הגלגולים הקדמה כ'. לקוטי תורה וספר הליקוטים (להאריז"ל) שמות ג, ד.

את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כדברי חז"ל⁷ "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", ועד"ז בנוגע לנשים צדקניות שבכל דור², ובפרט בדורנו זה, דור האחרון של הגלות, שהוא הגלגול של הדור שיצאו ממצרים³, שבשכר נשים צדקניות שבדורנו זוכים לגאולה האמיתית והשלימה.

ובסגנון האמור בנוגע לפרשת השבוע דיום הש"ק דמיני' אזלינן – שע"י פעולתן של נשי ישראל באופן ד"כ תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה", בבתייהן הפרטיים, שגם כשנמצאים עדיין בימי הגלות האחרונים, עושים מכל בית יהודי "ארץ ישראל", ועד ל"מקדש מעט", רואה הקב"ה שעמדו **כבר** בכל הנסיונות שבגלות, ומכבר כלה זמן בני"י בגלות, וראויים בתכלית שתיכף ומיד יקויים היעוד "כי תבואו אל הארץ" כפשוטו – הכניסה לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה, שנעשית ע"י מעשינו ועבודתינו ב"ושבתה הארץ שבת לה", להמשיך קדושתו של הקב"ה ("שבת לה") בכל עניני הארץ בגלות, וע"י המשכת האל"ף (אלופו של עולם) ב"גולה" נעשה "גאולה"⁸.

וכן תהי' לנו תיכף ומיד ממש – ש"בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁹, אנשים ונשים וטף, ו"כספם וזהבם אתם"¹⁰, עם כל הנכסים והבתים הפרטיים⁶, ועאכו"כ בתי כנסיות ובתי מדרשות¹¹, עם הספסלים, ועאכו"כ הסידורים והספרים, באים יחד עם משיח צדקנו – על

תורה, "תורה חדשה מאתי תצא", לכל בני"י שבכל הדורות, ובראשם האבות והאמהות, אברהם יצחק ויעקב, שרה רבקה רחל ולאה בלהה וזלפה, וכל הצדיקים שעמהם תתחיל תחיית המתים, ועד לתחיית המתים דכל בני"י, ביחד עם דורנו זה, ובראש ובראשונה נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ובאים כולם יחדיו, עם משיח צדקנו, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש, ועד לקדש הקדשים, שבו נמצא הארון⁴, ובו נמצאים הלוחות, לוחות ראשונות ולוחות אחרונות, והספר תורה (מצד הארון או בתוך הארון⁵).

וע"י פעולתן של נשי ובנות ישראל בכל מקום שהם [גם כשנמצאים עדיין בגלות, ולאז דוקא במקום שיש ריבוי בתי כנסיות ובתי מדרשות וישיבות, אלא גם במקומות שיש מעט בלבד, ויש צורך להוסיף יותר, כולל ובמיוחד ע"י נשי ובנות ישראל] שעושות מהבית הפרטי שלהן בית תורה תפלה וגמ"ח – ממהרים ומזרזים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה, שאז עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבחוץ לארץ להקבע בארץ ישראל⁶, בהמקדש העיקרי, בית המקדש השלישי, שיבנה במהרה בימינו, כפי שמתפללים לאחרי ספירת העומר: "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו אמן סלה"^{*}.

* * *

ב. ויה"ר – והוא העיקר שפעולתן של נשי ישראל בכל האמור תמהר ותזרז ותביא תיכף

(7) סוטה יא, ב.
 (8) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.
 (9) בא יו"ד, ט.
 (10) ישע"י ס, ט.
 (11) וללא טירחא – כיון שהמלאכים נושאים חפציהם של כאו"א מישראל.

(4) "עיקר החפץ במשכן הוא מקום מנוחת השכינה שהוא הארון" (רמב"ן ר"פ תרומה).
 (5) ב"ב יד, א-ב. פרש"י ואילך לא, כו.
 (6) ראה מגילה כט, א: "עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו בארץ ישאל".
 (*) עד כאן משיחת כ"ח אייר ה'תנש"א - בלתי מוגה. סעיפים ב-ג הם משיחת כ"ה אייר ה'תש"נ - מוגה.

מתי... ומבקשים מהקב"ה שתיכף ומיד יוציא את כל בני, כל אחד ואחת מישראל, כל משפחה ומשפחה, וכלל ישראל, מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וכאמור, תיכף ומיד ממש, ביום זה, כפי שמתברך כאו"א מישראל¹⁶: "אחכה לו בכל יום שיבוא", וכפי שמבקשים בתפילת שמונה עשרה: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח". "מהרה" דייקא, ולא רק "מהרה" לפי ההגבלות של בשר ודם, אלא "מהרה" דהקב"ה תיכף ומיד ממש.

ויש להוסיף, שענין זה נעשה גם ע"י ההוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה וביהמ"ק, אשר, הלימוד בענינים אלו¹⁷ ממחר ומזרז עוד יותר קיומם בפועל ממש¹⁸, כך, שמהלימוד יוצאים תיכף ומיד לפגוש את משיח צדקנו, ואומרים לו שזה עתה סיימו ללמוד כמה הלכות הקשורות עם ביאתו!

ובפרט ע"י ההוספה במצות הצדקה – כנהוג בכגון-דא ליתן לכל אחת מכן שליחות-מצוה ליתן לצדקה, ובודאי תוסיף כל אחת (על הסכום הסמלי שתקבל עתה ע"י אלה שתחלקנה השטרות) מממונה, הן הנשים הנשואות, והן הבנות, וגם הילדות הקטנות, אשר, כנהוג בזמנינו מקבלות גם הן "דמי כיס", ובודאי שה"הוצאה" העיקרית שלהן היא ליתן מטבעות אחדות ("פעני'ס", "ניקל'ס" או "דיימ'ס") בקופת-הצדקה שלה – אשר ע"י

גבי "ענני שמיא"¹² – לארצנו הקדושה, "כי תבואו אל הארץ", ובארץ ישראל עצמה – לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש.

*

ג. לפני הסיום – יש לברך את כל המתכנסות בברכת "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות"¹³, כלשון הברכה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו וכהוראתו שכאשר יהודים נפגשים בסמיכות לחג השבועות, "זמן מתן תורתנו", יברכו איש את רעהו ואשה את רעותה, וכן הטף, בברכת "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות".

ומובן, שכדי שתהי' קבלת התורה בשמחה אמיתית ובפנימיות אמיתית, יש להוסיף בהשמחה ובפנימיות בימים שלפנ"ז, עד שנעשה "טבע" אצל כאו"א מישראל, ובפרט נשי ישראל, שכל אורח חייו הוא מתוך שמחה ובאופן פנימי, ובמילא, נקל יותר להתכונן ולקבל את התורה בשמחה ובפנימיות, אשר, עם היותה "ארוכה מארץ מדה גו"¹⁴, ועד למעלה מכל מדידה והגבלה, בכחו של כאו"א מישראל לקבל כל התורה כולה, ויתירה מזה, לקבל התורה כולה בשמחה ובפנימיות.

ועוד וג"ז עיקר – שביחד עם התשוקה והגעגועים לקבלת התורה עד שסופרים את הימים מתי יהי' כבר זמן מתן תורתנו, מוסיפים גם בהתשוקה והגעגועים להגאולה¹⁵, שסופרים את הימים והשנים והדורות שנמצאים בגלות, וצועקים "עד

(12) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(13) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1307. ח"ח ע' 272. ח"ג ע' 158. ועוד.

(14) איוב יא, ט.

(15) ולהעיר, שבגאולה האמיתית והשלימה תהי' גם קבלת התורה בתכלית השלימות – "תורה חדשה מאתי תצא" (ישעי' נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג).

16) ובכמה קהילות קדושות נוהגים לומר זה בדיבור – ב"אני מאמין".

17) נוסף לכך שכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", הכללים ב"הלכות הצריכות להן" בכל יום כ"ב דינים דהלכות קרבנות וכיו"ב.

18) להעיר ממארז"ל "כל העוסק בתורת כו' כאילו הקריב כו'" (מנחות בסופה). וראה גם תנחומא צו יד: "לך אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה. . . אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית", ויתרה מזה – ש"בנין בית" אינו "בטל" (וראה לקו"ש ח"ח ע' 413 ואילך).

הגאולה האמיתית והשלימה, ובאים כלנו יחדיו "עם ענני שמיא", לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש, ושם מתכוננים לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

ה(הוספה ב) צדקה ממהרים ומזרזים עוד יותר את הגאולה, כמרוז¹⁹ "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה".

ובפשטות - שתיכף ומיד ממש באה

(19) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז.

בהמשך לשיחה האחרונה שהובאה במדור זה (שיחת כ"ה אייר ה'תש"נ), הננו מביאים בזה צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על הקטע השני בסעיף ב' (לעיל עמוד 4)

ובסגנון האמור בנוגע לפרשת השבוע דיום הש"ק דמיני אולינן — שע"י פעולתן של נשי ישראל באופן ד"כי תבואו אל הארץ גר ושבתה הארץ שבת לה", בבתיהן הפרטיים, שגם כשנמצאים עדיין בימי הגלות האחרונים, עושים מכל בית יהודי "ארץ ישראל", ועד ל"מקדש מעט", וראה הקב"ה שעליו ¹⁴ כבר אמר כל הנסיונות שבגלות, ופספסוהו שהותם של בני בגלות, וזכר וראויים שהיכף אמיד יקריים היעוד "כי תבואו אל הארץ" כפשוטו — הכניסה לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה, שנעשית ע"י מעשינו ועבודתינו ב"ושבתה הארץ שבת לה", להמשיך קדושתו של הקב"ה ("שבת לה") בכל עיני הארץ גם בגלות, אשר, וע"י המשכת האל"ף (אלופו של עולם) ב"גולה" נעשה "גאולה".

אברהם
14

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

כאשר כל בני יתאספו ויכריזו "משיח נאו"...

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

הרי נאמר "ועמך כולם צדיקים", ואם-כן, כשכל בני ישראל נאספים יחדיו, נעשים כולם לצדיק אחד גדול, "מיוחד שבעדרו"².

וכאשר הם גוזרים ומכריזים כולם ביחד בגלוי ובקול רם שמשיח יבוא "נאו" - באנגלית וגם בשפות אחרות, עד ללה"ק ובינתיים גם באידיש [שזו השפה בה השתמשו הבעש"ט ורבותינו נשיאינו, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, לאמירת תורה, קבלה וחסידות, כפי שכתוב באגה"ק³] - בודאי שהקב"ה מקיים את הגזירה, "ותגזור אומר ויקם לך"⁴ - שמשיח בא "נאו", ו"מיד הן נגאלין"⁵.

וכידוע הסיפור עם הצ"צ, שהתייצב באסיפה בפעטערבורג עם שרי המלוכה, ודיבר לפנייהם בתוקף ובחריפות מתוך מסירות נפש. וכששאלו אותו אח"כ - הרי יש לו עדת חסידים, וכיצד יכול להתייצב כך במס"נ? ענה: שתי תשובות בדבר, בסגנון הש"ס - תירוך ו"איבעית אימא": (א) יש את הבנים. (ב) כאשר כל היהודים יחליטו ויתאספו כולם יחדיו - הם יכולים לפעול הכל!

ועד"ז בענייננו: כאשר כל היהודים באים יחד ונעשים צדיק אחד גדול, וגוזרים ומכריזים שמשיח יבוא תיכף ומיד - ודאי שזה נפעל בפועל למטה מעשרה טפחים, והולכים ביחד עם משיח צדקנו לארץ ישראל, ושם גופא בירושלים, ושם גופא בביהמ"ק, והגוים יביאו אותם לשם "כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור"⁶, ויקוים "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מיניקותיך"⁷.

ואזי יהי העולם נורמלי, לא כפי שהוא עכשיו, כדמוכח מזה גופא שמשיח עדיין לא בא - ביאת משיח צדקנו זה דבר נורמלי, ומכיון שמשיח עדיין לא בא מוכרחים לומר שהעולם איננו נורמלי -

אזי דבר זה יתבטל ומשיח יבוא בפועל, בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש ובעגלא דידן.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בחזקותי ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

(4) איוב כב, כח.
(5) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
(6) ישע"י סו, כ.
(7) שם מט, כג.

(1) ישע"י ס, כא.
(2) יומא לד, ב.
(3) סכ"ה (קמא, א). וראה לקו"ש חכ"א ע' 446
ואילך.

כאשר יהודי רוצה באמת שיהי "משיח נאוו" זה מקויים מיד בפועל!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

[.] הלימודי שישנו לכל הדורות מ"צנצנת המן"² שבה נאמר הציווי "למשמרת לדורותיכם"³:

לכל יהודי יש בכח לקבל ע"י ה"דבר אחד לדור"⁴ – את פרנסתו ואת כל צרכיו בבני חיי ומזוני רויחי באופן ד"לחם מן השמים"⁵, הן דברים המוכרחים לקיום האדם, והן דברים של תענוג.

יתירה מזו: מקבלים את כל הענינים שרק רוצים ("הי' בו (ב"מן") מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה כו', אף דבר לא הי' אומר בפיו אלא חושב בלבו לומר מה שנפשו מתאוה הי' הקב"ה עושה רצונו והי' טועם טעם מה שהי' מתאוה"⁶), ולא זקוקים להמתין עד שיהי' נמשך מלמעלה אלא זה ישנו כבר למטה, וצריכים רק לגלות זאת עי"ז שירצו זאת באמת, והרי רצונו האמיתי של יהודי הוא רצון הבורא (כפס"ד הרמב"ם⁷)!

כולל גם את הענין שהזמן גרמא – שכאשר יהודי רוצה שיהי' "דאלאי גלות" ו"משיח נאוו" – עליו רק לחפוץ בכך באמת, וזה מקויים מיד בפועל ללא עיכוב זמן כלל (ואין צורך לחכות אפי' "עד מהרה ירוץ דברו"⁸), מאחר והענין כבר ישנו פה למטה, ויהודי צריך רק לגלות את זה!

ואפילו כאשר נמצאים בזמן הגלות, עאכו"כ לאחר חורבן בית ראשון כשגנזו את "צנצנת המן"⁹ (יחד עם שאר הדברים), וצריכים להגיע לאמונה שהיכן-שהוא ישנה במציאות "צנצנת המן" הגנוזה משום שלא רואים זאת בגלוי (כפי שהי' בימי ירמיהו¹⁰ וכיו"ב),

אעפ"כ יש לידע, שהיות ונצטוינו בתורה להשאיר את המן "למשמרת לדורותיכם", לכן גם עכשיו נמצאת "צנצנת המן" בגשמיות העולם (בדיוק כפי שהי' לאחר שפסק המן לירד בסוף הארבעים שנה כשבני ישראל נכנסו לארץ נושבת), וזה נותן כח בגשמיות העולם שכא"א יקבל את כל פרנסתו וכל צרכיו באופן של "לחם מן השמים", והגילוי של זה תלוי רק ברצונו האמיתי.

ואדרבה, זה שהיום אי אפשר לראות בגלוי את "צנצנת המן" שהיא "למשמרת לדורותיכם" – צריך עוד יותר למהר את הזמן שבו יקויים הציווי בתורה ד"למשמרת לדורותיכם" בגלוי – בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו,

(6) שמו"ר פכ"ה, ג.

(7) הל' גירושין ספ"ב.

(8) תהלים קמז, טו.

(9) יומא נב, ב. רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ד.

(10) ירמי' ג, לא.

(1) שיחה זו נדפסה בשלימות יותר (עם חלקה הראשון) ב"יחי המלך" גליון תסז ע' 3 ואילך.

(2) פרש"י בשלח טז, לב.

(3) בשלח שם.

(4) סנהדרין ח, א. הובא בפרש"י עה"ת וילך לא, ז.

(5) בשלח שם, ד.

כך גם בנוגע ל"גואל אחרון" של גלות זו האחרונה

ובאופן ד"ואולך אתכם קוממיות¹¹ – "בקומה זקופה" (כמ"ש בפרשתנו¹²), ע"ד "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"¹³ "כימי צאתך מארץ מצרים"¹⁴, ע"י משה רבינו – "גואל ראשון הוא גואל אחרון"¹⁵, כשם שמשה הוא ה"דבר אחד לדור" שמעמיד לבני ישראל את כל צרכיהם, והוא שאמר את הציווי שהמנן ישאר "למשמרת לדורותיכם" [כשם שהוא נתן לבני ישראל את כל התורה כולה, "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע כו"¹⁶ ומכך זה הגיע לכל בני ישראל עד סוף כל הדורות] כך גם בנוגע ל"גואל אחרון" של גלות זו האחרונה.

ולזה זקוקים רק – בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁷ – "לצחצח את הכפתורים של בגדי השרד", המדים של "צבאות ה'", זאת-אומרת, צריכים רק שרצונם הגלוי של בני ישראל יהי כרצון הבורא, ורצון הבורא שתבוא כבר הגאולה, וכל זמן שהיא עדיין לא באה הוא (הבורא) מתאבל כביכול על הגלות¹⁸.

וכאשר בני ישראל רוצים בגלוי את הגאולה, הרי רצונם מקיים מיד (כפי שהי' ב"מן", כנ"ל), ו"כל צבאות ה'"¹⁹ יוצאים מהגלות, "כימי צאתך מארמ"צ", שאז נקראו בני ישראל בפעם הראשונה בשם "צבאות ה'", ש"יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים"¹⁹, ו"ביד רמה", והולכים כולם לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"²⁰, ו"ירחיב ה' אלקיך את גבולך"²¹, בעגלא דידן ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בחוקתי ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(11) פרשתנו כו, יג.	(17) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט (שיחות קודש אדמו"ר מוהרי"צ תר"פ-ת"ש (כפ"ח תשמ"א) ע' 95).
(12) שם בפרש"י.	(18) ראה סיכה נב, ב.
(13) בשלח יד, ח.	(19) בא יב, מא.
(14) מיכה ז, טו.	(20) עקב יא, יב.
(15) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. וראה לקו"ש חיי"א ע' 8 ואילך. וש"נ.	(21) ראה יב, כ. וראה שופטים יט, ח.
(16) אבות בתחילתו.	

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שת"כפ ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יומות

כאשר יהודי רוצה באמת את הגאולה - היא באה מיד!

כאשר יהודי רוצה באמת את הגאולה – באה הגאולה מיד! כי מצד הקב"ה בודאי אני מניעה ח"ו, ואדרבה: "אביו שמר את הדבר" (וישב לז, יא), וכפרש"י: "ממתין ומצפה מתי יבוא", כלומר, הקב"ה ממתין מתי כבר תבוא הגאולה, ורק זקוקים שבני ישראל ירצו זאת באמת, ומיד יתגלה רצון הבורא והגאולה תבוא מיד, כאן למטה בעוה"ז הגשמי, ותושלם כוונת הבורא דנתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים באופן גלוי!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בחוקתי ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

מחשבה טובה אחת יכולה להביא את הגאולה ברגע זה ממש!

. . אין לו ליהודי לחשוב מי אני ומה אני, ומה כבר אוכל לפעול ע"י מעשה אחד של צדקה או תורה או תפלה, כאשר המדובר על הצלת העולם הגדול כולו, המכיל ביליוני בני אדם, וחיות וצומח ודומם –

כי כך פוסק הרמב"ם, שהאדם צריך לעשות את המאמץ המירבי כדי שיוכל לעשות מעשה אחד בלבד לטובה, משום שמעשה זה, אומרת תורת אמת, ויהודי מאמין בזה באמונה שלימה, או אפילו מחשבה טובה אחת, יכולים להכריע את הכף לטובה, ולהביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובאופן של "נאו", עכשיו, ברגע זה ממש!
(משיחת כ"ג אייר, לנשי ובנות חב"ד, ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

בכחו של יהודי לפעול בהרגש נפשו מעין ודוגמת מצב הגאולה

גם כאשר נמצאים בזמן הגלות, "מדבר העמים", ויש דברים המבלבלים כו' לעסוק בתומ"צ כהוגן – בכחו וביכלתו של יהודי לפעול על עצמו שמצב הגלות לא יפריע לו לשלימות העבודה בתומ"צ – עי"ז שמתבונן ומצייר לעצמו את מצב הגאולה שזוכים אליו **תיכף ומיד ממש**, שאז, נעשה בהרגש נפשו מצב שהוא מעין ודוגמת מצב הגאולה.

. . וכפי שרואים במוחש בטבע בני-אדם, שרגש השמחה והתענוג בגלל מאורע שמתרחש במשך זמן מסויים ביום, פועל על היום כולו, גם על התחלת היום, לפני בוא המאורע, בידעו שעומד להתרחש תיכף מאורע המשמח.

(משיחת ש"פ בהו"ב, מבה"ח סיון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

ביכולתו לפעול שהגאולה תבוא היום

ישנם הטוענים: מדוע מדברים ומכריזים ללא הרף על הנושא של ביאת המשיח, "אני מאמין . . . בביאת המשיח . . . אחכה לו בכל יום שיבוא" – יש לסמוך על הקב"ה שיגאל את ישראל מתי שירצה!?

הקב"ה שלח את בני לגלות, והוא זה שצריך לגאול אותם! וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹: לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל ולא בכוחותינו אנו נשוב לארץ ישראל, אבינו מלכנו הוא ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו ויקבץ נדחנו מארבע כנפות הארץ ע"י משיח גואל צדק. וא"כ, מה פשר **התביעה והצעקה** אודות הגאולה – יש לסמוך על **הקב"ה!**

הנה על זה בא הלימוד וההוראה מ"פסח שני":

לכאורה, היתה מצוה זו צריכה להנתן ע"י הקב"ה בעצמו – ככל שאר רמ"ז מצוות עשה, ואעפ"כ רואים שכל עיקרה של מצוה זו לא באה אלא ע"י **הדרישה והתביעה** של ישראל "למה נגרע", שכתוצאה ממנה **נתחדש** הציווי דפסח שני, ועד כדי כך – שציווי זה פעל שלימות בכל המצוות, שכן, מצוה זו **השלימה** את המספר **דתי"ג** מצוות,

[ישנם כמה תקנות שאינם אלא מדברי סופרים, וכמו כן ישנם כמה מצוות שאינם נמנים בתור מצוה בפ"ע, ואילו הציווי דפסח שני הוא א' מרמ"ח מצוות עשה, שהראשונה שבהם – המצוה ד"אנכי ה' אלקיך"², הכוללת את כל מצוות עשה³, וביניהם – הציווי דפסח שני], ועי"ז נפעל שלימות גם **בתורה** – מכיון ששלימותה של התורה תלוי' בקיום המצוות במעשה בפועל, כמאמר⁴ "תלמוד גדול שמביא לידי מעשה".

וכל זה נפעל – כאמור – ע"י **הדרישה והתביעה** של ישראל, **שלא** סמכו על הקב"ה (כביכול) ... אלא תבעו שרצונם להקריב קרבן פסח, ועי"ז פעלו שיתחדש ציווי בתורה, ציווי המביא לשלימות כל התורה ומצוות'.

ועד"ז בענייננו – בקשת ותביעת בני אודות הגאולה:

לא זו בלבד שבקשה ותביעה זו אינה היפך התורה ח"ו, אלא **אדרבה** – התורה ציוותה להתנהג כן, ע"י אנשי כנסת הגדולה, שתיקנו שכאשר יהודי מבקש צרכיו מהקב"ה בעת תפלת העמידה – יאמר בתפלתו: "את צמח דוד עבדך **מהרה** תצמיח . . . כי לישועתך קוינו **כל היום**", "ותחזינה עינינו בשוך לציון"!

(3) זח"ב צא, א. תניא רפ"כ.

(4) קידושין מ, ב. וש"ס. רמב"ם הלכות ת"ת פ"א ה"ג.

פ"ג ה"ג. הל' ת"ת לאדמוה"ז פ"ד ה"ג-ד.

(1) לקו"ד ח"ד תרצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א

קע"ה, ב.

(2) יתרו כ, ב. ואתחנן ה, ו.

ואינו מסתפק בכך שמבקש ודורש זאת בתפלה אחת – אלא חוזר על בקשה ותביעה זו בכל תפלה ותפלה, ג' פעמים בכל יום!

לכאורה, כבר ביקש זאת בתפלת שחרית, ולאחרי כן גם בתפלת המנחה – המובהרת שבכל התפלות, כדברי הגמרא⁵: "לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה שהרי אליה לא נענה אלא בתפלת המנחה", וא"כ, מהו הצורך לחזור ולבקש זאת בתפלה הסמוכה – תפלת ערבית?!

זאת ועוד: בתפלת העמידה נמצא יהודי במצב של "כעבדא קמי מריי"⁶, ואז יש להזהר בכל תיבה ותיבה כו', ובלשון הכתוב⁷: "יהיו דבריך מעטים"!

ואעפ"כ, לא עוברת תפלה אחת ויחידה ללא בקשת ודרישת בני על הגאולה!
בני מבקשים וצועקים – ביחד עם דוד המלך, דוד מלכא משיחא – "עד מתי"⁸!... וכמו כן צועקים: "אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל"⁹!...

ומבואר במדרש תהלים¹⁰: "הצדיקים אומרים להקב"ה מה תעשה, אומר לו קום והוא קם, שנאמר¹¹ קומה ה'. . אומר לו אל תישן והוא מתעורר, שנאמר¹² עורה למה תישן, והוא מתעורר שנאמר¹³ ויקץ כישן ה'. אומר לו אל דמי והוא שומע, שנאמר¹⁴ מקים דבר עבדו ועצת מלאכיו יושלים, וכן ישע'י אומר¹⁵ על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים גו' ואל תתנו דמי לו . . אל תחרש ואל תשקוט א-ל עד שאתה רואה בעלבון בניך".

וכפי שמבאר המגיד¹⁶ שזהו "ע"ד תפלתו של חוני המעגל שהיתה משנית כביכול רצון הבורא . . (כ)משל אחד שלוקח את חבירו אצל היד ואינו מניח אותו לילך ומשנה רצונו כו".
ונמצא, שעיי"ז? שישראל מבקשים וצועקים אודות הגאולה – פועלים הם שהגאולה תבוא במהירות וזריזות יותר מכמו שהיתה לולי בקשה ותביעה זו!

וזהו גם תוכן הבקשה והתביעה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו כל היום" – אשר למרות שבכל מנין המצוות לא מציינו מצוה לומר תפלה זו, הרי ישנו פס"ד ברור ברמב"ם¹⁷ שהמצוות עשה דתפלה היא – "שיהא אדם . . שואל צרכיו שהוא צריך להם", היינו, שכאשר יהודי מרגיש שחסר לו משהו – עליו לבקש על זה מהקב"ה בכל עת מצוא ("לעת מצוא"¹⁸), ועפ"ז: אם בנוגע ל"מזוני" מבקש האדם מהקב"ה שיתן לו "מזוני רויחי",

– יש לו אמנם מזון בצמצום, אבל רצונו "מזוני רויחי" דוקא, ואכן מותר לו וצריך לרצות כן ע"פ תורה, כפס"ד המשנה¹⁹ שמכיון שכל יהודי הוא בן אברהם יצחק ויעקב, הרי גם כאשר נותנים לו "כסעודת שלמה בשעתו" אין יוצאים ידי חובה! –

(5) ברכות ו, ב. וראה סה"מ עזר"ת ע' פב ואילך.
סה"מ קונטרסים ח"א רג, ב ואילך.
(6) שבת י, רע"א. רמב"ם הל' תפלה פ"ה ה"ד. שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס צה.
(7) קהלת ה, א. וראה ברכות סא, רע"א.
(8) ראה שיחת ש"פ תשא, שושן-פורים קטן ה'תשד"מ ס"ח. וש"נ.
(9) תהלים פג, ב.
(10) עה"פ.
(11) בהעלותך י, לה.
(12) תהלים מד, כד.
(13) שם עח, סה.
(14) ישע'י מד, כו.
(15) שם סב, ו-ז.
(16) או"ת (הוצאת קה"ת) צז, ב.
(17) הל' תפלה פ"א ה"ב.
(18) תהלים פב, ו. וראה ירושלמי ברכות פ"ד ה"א.
(19) ב"מ רפ"ז.

הרי עאכו"כ כאשר מדובר אודות ענין הגאולה – הנה למרות היותו בטוח שהגאולה תבוא, אינו יכול להשאר אדיש ולהמתין שהגאולה תבוא "מחרתיים", כאשר ביכלתו לפעול ושתבוא מחד!

ויתירה מזו: אם רק ירצה – ביכלתו לפעול שהגאולה תבוא היום, כפס"ד הרמב"ם²⁰: "צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה [לא רק "מראש השנה ועד יום הכפורים"] כאילו חציו זכאי וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי וחציו . . . עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה", ומובן, שהכוונה בזה ל"תשועה והצלה" מיידית, לא רק למחרת או מחרתיים, כפשטות המשל דכף מאזניים שקולה, שכאשר מוסיפים פרט קטן על א' מכפות המאזניים, הרי זה מכריע תיכף ומיד, וכן הוא בנמשל [שהרי ה"משל" ד"תורת אמת" מכוון בכל פרטיו], שע"י מצוה אחת "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – תיכף ומיד ממש, ובלשון הרמב"ם²¹: "מיד הן נגאלין".

וכאמור – זוהי כללות ההוראה הנלמדת מהחידוש דפסח שני לגבי שאר ימי השנה כולה, כולל שבתות וימים טובים:

שבת – "מיקדשא וקיימא"²², ללא פעולתן של ישראל. ואפילו ימים טובים, ש"ישראל קדשינהו לזמנים"²³ – הרי אין זה באופן של אתערותא דלתתא מלכתחילה, כי פעולתן של ישראל אינה אלא בכך שהם קובעים את היום ד"ראש חודש" [ועד שהקב"ה ופמליא של מעלה באים לשאול בב"ד של מטה אודות קביעת הזמן דר"ח²⁴], אבל ענין זה גופא אינו אלא לאחרי ציווי הקב"ה – "אשר קדשנו במצוותיו וצווננו" – בנוגע לכללות הענין דקידוש חדשים ועיבור שנים.

אמנם פסח שני – הרי כל עיקרו לא בא אלא כתוצאה מתביעת ודרישת בני: "למה נגרע", כנ"ל בארוכה.

ועאכו"כ בנוגע לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – שבודאי מבקשים ודורשים כל בני"על ענין זה, והם אלו שפועלים זאת!
(משיחת יום ד' פ' בחוקותי, פסח שני ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

(23) ברכות מט, א. תו"א שם. ובכ"מ.

(24) ראה דבר"פ ב"ב, יד. שמו"ר פט"ז, ב. וש"נ.

(20) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(21) שם פ"ז ה"ה.

(22) ביצה יז, א. נת' בתו"א יתרו סט, ג ואילך.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

שיהי' "דינער" מלא בדינרים..

לפנינו צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ש"פ בהר-בחוקותי ה'תשמ"ג

כס"ד. משיחת ש"פ בהר בחוקותי. מבח"ה פיון ה'תשמ"ג.

בתמשך להמדובר לעיל וועגן דעם כינום פון נשי וכנות ישראל - אין שטייענדיק בשבת מכריים ר"ה פיון. וואס איז כולל אין זיך אויך די שלשת ימי הנבלה (פאר מ"ה), ובפרט יום ראשון פון די ימי הנבלה. וואס כשנה וו איז דאס ביום ראשון לאחרי שבת הנא -

אין כגון המקום צו דערמאנען אויך וועגן דעם "דינער" (ווי מירופט עס דא און) פון ישיבת "אהלי תורה" וואס וועט פארקומען אין יום ראשון פון די ימי הנבלה.

ובכרי דאס מקשר ויין מיט דער התועדות - וועט מען נעקן אן ענין נשמי משקה. פון דער התועדות פארן "דינער". און נאכדעם וואס מ'וועט פילן דערפון א כ"ק דא (ווייל מ'איז יום השבת) - ואל מען דערצו צונוסן. וקמא קמא כס"ד, כפיכא האט ~~א~~ נאנצען ענין - און דאס פילן כא דעם "דינער".

ויה"ר אז מ'זאל ויין "אהלי תורה" כפועל - "אהלי תורה" לשון רבים, אזוי ווי "יושב אהלים" לשון רבים. "אהלו של שם ואהלו של עכר" - תורה שכתב און תורה-שבעל-פה, אזוי אויך-תורת הנגלה און פנימיות התורה.

וואס דאס איז ענינו פון רשכ"י ⁵ חיבור נגלה לתורה ופנימיות התורה. וואס "כראי הוא ר" שמעון לסמוך עליו בשעת הרחק" - אז אין דער שעת הרחק פון

דעם חושך כפול ומכופל איז כראי לסמוך אויף רשכ"י. כיו אז פון דעם חושך כפול ומכופל פון גלות כלייכט גאר איבער דער ענין פון יתרון האור מן החושך. און אזוי ווי מ'איז געווען א חושך כפול ומכופל - איז דאס א יתרון האור כפול ומכופל.

ובכשמות - אז כא דעם "דינער" ואלן אריינקומען א סך דיני כסף וזבח, נעלם. ווי מ'איז געווען ^{17/} פילן רשכ"י. אז ער האט גענומען תלמידיו צו א בקעה "ונתפלל לפני הקב"ה", איז געווארן א גם "ונתמלאת הכקעה דיני וחכ"י.

אבער כומן הזה דארף מען ניש אנקומען צו גיין צו א בקעה - ווייל מ'האט די ברכות אויף הצלחה פון כ"ק מ"ה אדמו"ר נשיא דורינו. ויה"ר אז די הכנות צו דעם דינער, און דערנאך דער "דינער" אלעין און

דערנאך דער המשך דערפון - ואלן ויין כהצלחה רבה. [כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן כקבוק משקה להרי מ.מ. שיהי' עבוד ה"דינער".

אח"כ צוה לו להכריז אורות ה"דינער- (ומנו, מקומו וכו'). אחרי החכרות התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן והרקותי לכם ברכה.

לפנינו צילום נדיר על קטע משיחת ש"פ בהר-בחוקותי ה'תשמ"ג

3

18/10

אח"כ צוה לנגן ויזהיר כו' שיבנה ביהמ"ק כו'.

- (1) ראה שו"ע אדה"ו אורח חיים סי' כ. ועוד.
- (2) ע"ז ע"ג. א ובפרש"י שם.
- (3) תולדות כה. כו.
- (4) פרש"י עה"פ - מכ"ד פס"ג. י.
- (5) אורח חיים תולדות עה"פ (קסח. ב. תתכא. רע"א). וש"נ. וראה אורח חיים תהלים (יהל אור) עה"פ סו. א (ק"ט).
- (6) המשך והחריט תרלי"א ע"י נב דהילך. ועוד.
- (7) כרכות פ. א. וש"נ.
- (8) ל' התשוב - קהלת ב. יג. וראה ספר הערכים-חב"ד ערך אור - ביחס לחושך.
- (9) חנומא (כאמור) פקודי ו. שפ"ד פנ"כ. ג. מרש"י תהלים צב. ה. ועוד.

(10) *אח"כ צוה לנגן ויזהיר כו' שיבנה ביהמ"ק כו'.*

להלן פענוח הקטעים בהם נוספו הגהות כ"ק אד"ש מה"מ (באו בהדגשה):

בהמשך להמדובר לעיל וועגן דעם כינוס פון נשי ובנות ישראל - איז שטייענדיק בשבת מברכים ר"ח סיון, וואָס איז כולל אין זיך אויך די שלשת* ימי הגבלה (פאַר מ"ת), ובפרט יום ראשון פון די ימי הגבלה, וואָס בשנה זו איז דאָס ביום ראשון* לאחר שבת הבא - איז כאן המקום צו דערמאָנען אויך וועגן דעם "דינער" (ווי מ'רופט עס דאָ אָן) פון ישיבת "אהלי תורה" וואָס וועט פאַרקומען אין יום ראשון פון די ימי הגבלה.

ובכדי דאָס מקשר זיין מיט דער התוועדות - וועט מען געבן אָן ענין גשמי, משקה, פון דער התוועדות פאַרן "דינער". און נאָכדעם וואָס מ'וועט טיילן דערפון אַ טייל דאָ (ווייל ס'איז יום השבת) - זאָל מען דערנאָך (בחול) דערצו צוגיסן, וקמא קמא בטיל, במילא האָט דאָס גאַנצע דעם ענין - און דאָס טיילן באַ דעם "דינער".

.. ובפשטות - אַז באַ דעם "דינער" זאָלן אַריינקומען אַ סך דינרי כסף וזהב, געלט. ע"ד ווי ס'איז געווען ביי רשב"י [כ"ק אד"ש סימן ? למניחים לציון כאן המקור] .. ויה"ר אַז די הכנות צו דעם "דינער", און דערנאָך דער "דינער" בעצמו .. אח"כ צוה לנגן ויזהיר כו' שיבנה ביהמ"ק¹⁰ כו'.

(* ראה פרש"י יתרו יט, טו. שו"ע אדה"ז (* ונמשך בליל יום ב'*)
 חאו"ח סו"ס תצ"ד. (10) חותם פ"ה דאבות - פרק דש"ק זה.

(* צילום הכתי"ק של ההערה השני' שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ נשמטה מההעתק שבידינו. המו"ל.

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לזכות

החייל ב"צבאות השם" שמואל שיחי'
ליום הולדתו השישי לאויוש"ט,
ביום כ"ד אייר ה' תהא שנת פלאות בכל
החייל ב"צבאות השם" אריאל יהודה שיחי'
ליום הולדתו הי"א לאויוש"ט,
ביום ר"ח סיון ה' תהא שנת פלאות בכל
הת' שלום צבי שיחי'
לרגל היכנסו לגיל המצוות, ביום ג' סיון ה' תהא שנת פלאות בכל
החיילת ב"צבאות השם" חי' מושקא תחי'
ליום הולדתה השמיני לאויוש"ט,
ביום י"א סיון ה' תהא שנת פלאות בכל

ולזכות

אחיהם ואחיותיהם חיילי "צבאות השם" דובער ודל שיחיו
ולזכות הוריהם
הרה"ת ר' אשר מנחם מענדל וזוגתו מרת רחל מנוחה שיחיו ימיני
ולזכות זקניהם
הרה"ת ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה שיחיו ימיני
מרת אסתר שיינדא תחי' לואיס

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די